

DOMINIK DÁN

**KRÁSKA
A ZVÍŘE**

KRÁSKA A ZVÍŘE

Dominik Dán

KRÁSKA
A ZVÍŘE

slovaart

Text © Dominik Dán 2013
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Josef Šmatlák 2014, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

ISBN 978-80-7529-803-4

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Nox et amor vinumque nihil moderabile suadent.

Láska, víno a noc, to nemůže k mírnosti radit.

(Ovidius, *Lásky*)

*Věnováno Zuzce Kňazovické na její věčnou památku.
Ona byla naše kráska, ale potkalo ji zvíře a vzalo nám ji.
Spi sladce, myslíme na Tebe.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., Zuzaně Hanzlovičové,
MUDr. Denisi Valentovi, PhD., MUDr. Jaromíru
Chorváthovi, MUDr. Dušanu Rapošovi, Csc., MPH.

1

ZÁŘÍ 2008

První zářijový den přešlo osobní auto s německou poznávací značkou přes hranici, opustilo Slovensko a ocitlo se v Maďarsku, aniž by se cestující zdržovali na celních stanicích, které už neexistovaly. Mířili na jih do Chorvatska na opožděnou a tím pádem levnější dovolenou.

„Helmut, bleib irgendwo an der Seite stehen, ich halte es nicht mehr aus, ich muss pinkeln!“ zaúpěla Inge a bolestně se zatvářila.

„Vydrž! Ještě chvílku vydrž,“ konejšil ji manžel. Upíral soustředěně zraky na pravou krajnici a míhající se svodidla. „Hned, co skončeš tyhle nesmyslný plecháry, zastavím a budeš moct jít.“

„Nee... já už to nevydržím! Už to ze mě teče! Helmute!“ úpěla Inge.

Helmut ji provrtal pohledem a nevěřičně zakroutil hlavou.

„Ani s dětma nejsou takový problémy jako s tebou, dospělá ženská se mi pochčije v autě. Táhle!“ zvolal a jednou rukou pustil volant, aby mávl směrem k místu záchrany. „Táhle to končí, je tam nějaká polní pěšina! Proboha tě prosím, vydrž už těch pár metrů!“

Helmut přibrzdil a zprudka odbočil. Auto se rozkymácelo na výmolech polní cesty a zmizelo v oblacích prachu.

Helmut přidal plyn – jednak chtěl předjet zvířený prach, jednak Inge už už omdlévala od přemáhání nutkové potřeby. Nedbal skřípění tlumičů a drnění plechu a ještě přidal. Děti na zadních sedadlech nadsakovaly až po střechu a ječely blahem. Takovou horskou dráhu neměly ani doma v Drážďanech.

U konce polní cesty se zjevil pruh trávy, keříků a stromků, oddělující dva lány – po žních to byl pruh zeleného života mezi dvěma vyprahlými strništi. Na nich se kolem dokola povalovaly balíky slámy, které zemědělci nestihli odvézt. Dále se prostíralo suché pole kukuřice, kterou nestihli sklidit.

Helmut přirazil k prvnímu stromku a Inge vystřelila z auta. Jak už v takových situacích bývá, její močový měchýř u vidiny blížící se úlevy zesílil tlak. Pokud by jeli ještě kilometr či dva dál, nic by se nestalo, vydržela by, ale teď těsně před úlevou zažívala Inge hotové peklo. Z posledních sil se vrhla do vysoké trávy, vykasala si sukni a stáhla kalhotky, přidřepela a uvolnila svěrač.

„Ááách...“ ozvalo se z trávy a bylo slyšet až do rozjásaného auta.

Proud tryskal takovým tlakem, že rozstříkoval drobtý suché zeminy a ty ulpívaly Inge na kotnících a lýtkách.

Dřepěla dlouho.

Děti na zadním sedadle rajtovaly a jásaly. Poslední část jízdy se jim náramně líbila – žadonily, aby se táta otočil a sjel to znovu, vždyť se pro mámu vrátí. Otec však nervózně bubnoval prsty do volantů a snažil se ignorovat dětské nápady. Když ho jejich dovádění přestalo bavit, mrkl do zpětného zrcátka a osopil se na své ratolesti.

„A co vy? Běžte se taky vytentó! Na dálnici už žádný staveň nebude, až v Chorvatsku!“ vyhrožoval jim. Děti ovšem nedbaly a dál se řehaly a dováděly.

Inge se konečně ulevilo. Najednou jí bylo o dvanáct kilo lehčeji a okolní svět zkrásněl a získal na barevnosti.

„Že prej nejvíc ze všeho bolejí zuby. Asi žádnýmu zubaři eště nepraskal močák,“ brblala si pod nos a snažila se rozkročit šířeji, aby uhnula z dosahu tryskající moči.

Co mělo vytéct, vyteklo, Inge si zhluboka vzdychla, pokročila kupředu, vztyčila se a natahovala si kalhotky. Od vzdálené skupinky stromků zafoukl do jejích lehkých letních šatů vánek. Inge chvilku zápolila s kalhotkami a neposlušným okrajem šatů, který se přিপletl, kam neměl, a teprve pak si uvědomila, že cítí nějaký zápach.

„Fuj... co to...?“ Ohlédla se. Že by ona?

Za sebou spatřila temnou skvrnu promočené půdy a sešlápnutou trávu a nic dalšího. Přestože by při tom utrpení nebylo divu, kdyby..., ale ne, nic. Takže co tu tak smrdí?

„Fujtajbl, to je hnus,“ brblala a rozhlédla se.

Zhluboka se nadechla a potlačila nápor nevolnosti. Na jejích bílých šatech přistály dvě mouchy. Jako by chtěly zjistit, zdali tu je něco k snědku.

Inge obešla místo své úlevy a rozhrnula trávu...

Helmut nervózně bubnoval prsty do volantu. Kde ta ženská tak dlouho trčí? Co tam dělá? Rodí snad? Přece se šla akorát vychcat! Bubnoval a čekal. Děti vytrvale dováděly.

Inge se vypořádala zeza křoví a s vytřeštěnými očima doklopýtala k autu. Rozpřáhla ruce a mávla za sebe.

„Helmute... proboha... tos neviděl...“

Helmut na ni hleděl předním oknem a navzdory oslepujícímu slunečnímu jasů se mu zdálo, že jeho žena bledne. Inge zbledla, zapotácela se, poklesla v kolenou a vzápětí se sesula k zemi do prachu, jako by ji podřal.

2

Na nároží Bílekovy a Hvozdové ulice stála od rána papírová krabice. Vlastně až ráno si jí všimli první rozespalí kolemjdoucí, kteří pospíchali na autobusovou zastávku. Takže tam mohla být už předtím. Možná od půlnoci, kdopak ví.

Někdo ji odložil na chodník těsně ke zdi paneláku, a protože tam nikomu nepřekážela, nikdo se nesnažil ji odtamtud odstranit.

Pár minut po sedmé se poprvé pohnula. Jen zlehka, nenápadně sem tam. Poté se pohnula víc, zhoupala se na stranu, ale pak zase znehybněla.

Malý dlouhosrstý jezevčík se u ní zastavil, očichal ji, zvedl zadní nožičku a označkoval ji. Odběhl, ale pak se ke krabici vrátil. Zaštěkal na svého pána, že s krabicí není něco v pořádku.

„Beny! Beny, ke mně! Co to je?“

Beny chtěl pána upozornit, že něco ucítil, ale pán už si koupil noviny a cigarety a chtěl po něm jedno jediné – aby se konečně vyprázdnil a aby se spolu mohli vrátit domů. Byl po noční šichtě a chtěl si přečíst ranní zprávy, zakouřit si a pak konečně do postele.

„Beny! K noze... Neštěkej, ty pitomče chlupatá, a už se vyser! Jak dlouho tu mám s tebou zas tvrdnout?“

Beny svého pána chápal, neměl to s ním lehké, tak odběhl na trávu, přikrčil se a konečně... Vyklouzlo z něj takové mrňavé nic, že nestálo za námahu, aby to páníček sebral do pytlíku, takže to nechal ležet jen tak na trávě, jako to dělají skoro všichni pejskaři na sídlišti.

„Beny, ke mně! Jde se domů!“

Beny se ještě jednou ohlédl za krabicí, a když se opět pohnula, znovu zaštěkal, ale jeho pán už byl zahloubán do

ranních novin a těšil se do kanafasu a výkon svého psa komentoval stroze: „Beny, necháš toho! A padej domů!“

Tak šli oba dva domů.

Krabice od televizoru se znovu pohnula. Cosi v ní zakňouralo nebo zavržalo nebo zasténalo...

Krabice se opět pohnula, ale nějak jinak. Zhoupla se, zakymácěla, navrchu se rozevřela a překlopila se na bok.

Vylezlo z ní nahé dítě. Kojenec v bleděmodrých plenkových kalhotkách. Nijak se nezarazil nad tím, kde se ocitl, nezaplakal – po čtyřech přešel po chodníku a přes trávu. Dolezl na obrubník a mezi dvěma auty zamířil rovnou do prostřed ulice.

Řidič autobusu odbočil na křižovatce doprava a začal brzdit, protože pár metrů za ní byla zastávka. Bezděčně mrkl dolů na zaparkovaná auta. Už se mu párkrát stalo, že odamtud vyběhla kočka či pes nebo vylétl míč.

Postřehl jakýsi pohyb a jako skutečný profík reflexivně sešlápl brzdu. Původce postřehnutého pohybu se od aut plazil nějak pomalu, ale profesionální odhad varoval řidiče, že při té rychlosti se určitě srazí navzájem. Přidupl brzdový pedál silněji, strhl volant na stranu a pak už jen odevzdaně čekal, co se stane.

Jako první začali nadávat cestující, protože pár z nich popadalo, poté se k nim v duchu přidal i řidič, protože pes před ním lezl příliš pomalu na to, aby stihl utéct před koly autobusu. Znovu sešlápl brzdový pedál ze všech sil, ale katastrofě zabránit nedokázal. Neubrzdl to, pes zmizel pod předním blatníkem.

Autobus konečně zastavil.

Řidič se pár vteřin nepohnul a křečovitě svíral volant. Teprve nyní si uvědomil, že ten pes byl nějaký podivný.

„Jéžišmarjá...“ vzdychl. Věděl, že po nehodě hned skončí, bude muset domů, potom na přezkoušení, potom k psychologovi, potom další problémy, a to všechno zrovna teď, když se mu narodila dcerka, žena zůstane doma na mateřské a budou potřebovat každou korunu a...

Otevřel přední dveře a vyběhl ven z vozu. Nechtěl to vidět, ale musel se podívat, byl řidičem toho autobusu a byl zodpovědný za všechny cestující, za všechno, co spáchal, tak se prostě musel podívat.

Opatrně vyhlédl na vozovku, ale na té nebylo nic, žádné chlupy, žádná krev, nic zvláštního. Dřepł si a nahlédl pod vůz.

Musel se opřít rukama o zem, jinak by úžasem padł na zadek.

Pod autobusem leželo na zádech děcko. Úplně nahé, kojenec v bleděmodrých plenkových kalhotkách. Komíhalo ručičkama, nožičkama jako beruška a smálo se. Jeho hlavička byla pouhých deset centimetrů od předního kola.

Řidič přiklekl, popadł dítě za nožičku a vytáhl ho zpoza vozu. Vztyčil se, zmučeně se opřel o autobus a přivinul si ho k hrudi jako to své doma. Dokonce přivřel oči a pohoupal ho – jako to své doma.

Lidé v autobusu už přestali hubovat a oprašovat se a nahnuli se k oknům, nevěřili vlastním očím.

Po chodníku se blížila starší žena, vlekla za sebou nákupní tašku na kolečkách. Došla k řidičovi a mile se na něj usmála.

„Jejda... to je vaše? A proč mu neoblíknete aspoň košilku, takhle může nastydnout.“

Řidič taktak že jí jednu nevrátil.

3

„Tak vás všechny srdečně vítám na dnešním ranním rozdělení, moji drazí kolegové. Je mi vás líto, ale dobře víte, že my a sestry ze špitálu musíme občas makat, ať je pátek, nebo svátek,“ zašveholil šéf oddělení vražd Alexander Mayor a usmál se na své podřízené jako otrok na bavlníkové plantáži v Alabamě.

Je nutno přiznat, že otroci na bavlníkové plantáži neměli moc důvodů se usmívat, Mayor však ano. Zrovna se vrátil z nejlepší dovolené, jakou kdy s rodinou zažil. Dobrá nálada z něj čišela kolem dokola – na rozdíl od jeho kolegů, kteří celý srpen protrpěli v práci.

Mayor se nejen usmíval jako otrok z plantáže, on tak i vypadal – byl stejně černý a z jeho opálené tváře svítily modré oči jako dva neony, přestože byl bílý den. A když se usmál, na jeho tváři přibýlo bílých neonů.

„My tě taky rádi vidíme, šéfe,“ přivítal ho Krauz za všechny kolegy a tím považoval uvítací ceremoniál za skončený.

Kuky si však neodpustil: „Jak bylo v Chorvatsku?“

Mayor čekal jen na to, odstrčil sešit s denními úkoly, odložil pero, podepřel si dlaní bradu a snivě zazíral do dálav.

„Hoši moji, jak bych vám to...“ nadechl se, „to vám byla dovolená,“ zasněně vzpomínal. „No, nádhera! Fantazie! Pohádka! Ty pláže, ženský nahoře bez, moře... No, co bych vykládal. A nebudete mi věřit, to moře je fakt slané!“

„Proč si pil vodu z moře? Moh si říct, když jsi odjžděl, složili bysme se, aby sis moh dát i pivo,“ roztomile podotkl Chosé.

Mayor stočil zrak ze sluncem zalité mořské pláně na zastíněný pracovní stůl, znechuceně sáhl pro sešit s denními úkoly a zakabonil se na podřízené.

„Vám tak vykládat o romantice, volové!“ A bylo po atmosféře. „Tak co máme dneska v plánu? A žádný flákání, dovolený jsou za náma, vykasáme si rukávy a začne se tvrdě makat!“

Všechny zraky se upřely na Chosého. Pálily do něj vražedné salvy, jakých jsou schopni pouze naštvání mordýři. To pondělí mohla být celkem pohodička, nebýt vtipného Chosého.

„Co já!?“ hlesl rozhořčeně Chosé a kývl hlavou směrem k šéfovi. „To on neumí přešaltrovat, ne já...“

Šéf se tvářil, že nic neslyší.

„Už nerozumíte ani mordýřský srandě,“ bručel Chosé, a aby unikl nepřijemným pohledům, kajicně sklopil hlavu nad stůl.

„Šéfe...“ zaprosila Petra, „pověz nám ještě něco o Chorvatsku,“ snažila se obměkčit šéfa.

„Ne! Makat, bando!“ nekompromisně odmítl.

Mayor humoru svých podřízených rozuměl předobře a staří mazáci jako Chosé, Krauz, Burger, Kuky, Hanzel i ostatní to předobře věděli a stejně tak věděli, že šéf to na ně tak trochu hraje, aby jim dal nenápadně na srozuměnou, že letní havaj končí a začíná tvrdá robota.

Málokdy se stalo, že první září připadlo zrovna na pondělí, že konec léta a dovolených se konal v neděli a pondělí bylo nejen začátkem nového pracovního týdne, ale i začátkem podzimní nadílky, a bylo nutné doopravdy zabrat. Mayor měl takto ideální příležitost ukončit letní otupělost svých podřízených a využil ji, s Chosém to nemělo nic společného.

Mayor si zapsal aktuální činnost a rázným gestem zavřel sešit.

„Je něco, co bych měl vědět? Má se něco řešit? Stalo se něco vážného, co jsem tu nebyl? Nic? Tak rozchod!“

Všichni se zvedli jako na povel a šourali se ke dveřím.

„Zůstane tu stojednačtyřicítka!“

Chlapi ze stojednačtyřicítky opět usedli, ostatní odešli.

Mayor vyčkal, až za posledním odcházejícím zaklaply dveře, a poté se shýbl pod stůl.

„Slyšel jsem, že jste si tu mezitím vedli celkem dobře, žádnéj průser, žádnéj novej mord...“

„No, snažili jsme se,“ přitakal Burger, který Mayora zastupoval za jeho nepřítomnosti.

„... žádná mimořádk, takže tohleto,“ vytáhl zpod stolu velkou láhev a konečně se vzpřímil, „je pro vás, vy koňové!“ Postavil láhev na stůl a očekával potlesk.

Nejblíž seděl tlusťoch Váňa. Sáhl po láhvi a zkoumal vlnětu.

„Fíha! Rakije... a litrovka! To zas bude venku nablito.“

„Žádný nablito, jasný?! Na fajrunt jsem tady a budu kontrolovat...“ zaváhal, „a vokoštuju, tak se chovejte slušně.“

„Jasan!“

„A... Edo, jak to tu šlapalo?“

„Normálka, šéfe. Šlapalo i bez tebe, teda nešlo by to na furt, to ne, ale ty tři tejdny se daly vydržet,“ opravil se dřívě, než by někdo jeho narážku na nepřítomnost vedení pochopil tak, jak ji on myslel. „Žádnej novej mord, makali jsme na starejch jako draci, nikdo se neflákal, nikdo nemarodil, nikdo se neporval, nikdo...“

„Dobrá, dobrá, už všechno vím, taky proto vás chválím. Ale sami dobře víte, že po létě se nám to občas nahrne, protože vedení je tu a to začíná i tvrdší režim, jasný?“

„Jasný!“

„Držte se, hošani, a kéž by nám to bez novejch mordů vydrželo co nejdýl.“

Mayor vstal a vstali všichni. Podal všem ruku, každého objal a poplácal po zádech. Když došlo na Váňu, ten mu bez rozpaků gesto oplatil. Mayor se zakuckal.

„Kurva, Váňo, ty seš už horší než Jumbo! Že si zas přibrál?!“

„Ne, ale začal jsem cvičit a sádlo se mi mění na bicepsy, tak proto.“

Rozešli se v dobré náladě. Rakiji schovali do lednice, posedali si a s hrůzou zjistili, že navzdory šefovým pracovně mobilizačním pohrůžkám nemají do čeho píchnout. Krauz s Chosém dokončili svůj případ před Mayorovým odjezdem, a tak si jeho dovolenou přiměřeně užili. Váňa a Kuky na tom byli podobně – dokončili svou vraždu týden po nich a Burger s Hanzelem po dvouměsíčním vyšetřování zjistili, že jejich případ není vraždou, ale sebeobranou, a prokurátor s nimi souhlasil.

Všichni na tom byli stejně, nudili se a čekali na podzimní příděl.

Kuky odklopil kryt terária a vsypal dovnitř trochu zrní. Jeho obyvatel na sebe nenechal čekat, vyhrnul se z keramického příbytku, vecpal si zrní do lícních torbiček a zacouval zpátky.

„Ríšane, kolik může mít do roka mladejch? Jaks to říkal?“

„Už jsem to říkal nejmíň desetkrát, Kuky. Posledněs měl kalkulačku a zjistils, že za tři roky budeš milionář.“

Váňa se zachechtal a pochybovačně mávl rukou směrem k teráriu.

„Vy se, chlapi, řehtáte, ale tak si to vemte čistě matematicky,“ nedal se Kuky. „Ríšan se v tom vyzná, tak věřte aspoň jemu! Jeden dunajskej křeček...“

„Džungarskej, ty pako,“ opravil ho Krauz.

„... to snad povídám, džungarskej, může mít do roka pětkrát mladý a má jich pokaždý nejmíň šest, a těch šest může mít mladý a ty mladý můžou mít taky mladý a tak dokoletka, a když jsem si to teda spočítal...“

„Ty?“ zkoprněl Vána.

„No jo, rejpalové, řek jsem si bráchovi, ale výsledek byl přesto úžasnej! Tyhle potvůrky se totiž množej tou, no... Ríšane, jak se to tento...?“

„Geometrickou řadou.“

„Vidíte, volové? A ta řada krát třicet kaček, protože každej ten chlupatej nesmysl stojí rovnou třicku, celkově hodí za necelý tři roky rovnej milion! Tak co? Jde do toho někdo se mnou? Dáme každej stovku, já nakoupím žrádlo a postarám se o další, vy budete jen inkasovat. Tak kdo dá stovku?“

Potenciální akcionáři budoucí farmy však nejevili o investici valný zájem. Ba co víc, zakrslého podnikavce doslova ignorovali.

„Sráči,“ zabručel si Kuky pod nos.

„Já bych do toho šel,“ ozval se nesměle Chosé, rozvalil se v křesle a zapálil si cigaretu, „ale má to jeden háček.“

„Jakej háček?“ zatvářil se Kuky překvapeně, neboť měl za to, že promyslel svůj podnikatelský záměr do nejmenších detailů.

„Docela obyčejnej. Jeden křeček totiž nebude mít žádný mladý. Nemáš samici, chytrolíne!“

Kuky přistoupil k teráriu a zadíval se na zpola zahraného křečka.

„To je fakt,“ připustil. Zamyslel se. „Richarde, co když je tohleto samice?“

„Hele, víš co?“ ohradil se Krauz a chtěl se podměrného kolegy zbavit aspoň na chvíli – hodlal posnídat. „Snad si nemyslíš, že ti budu dělat křečkovského gynekologa! Vlez mi na hrb!“

„Neva, brácha je doktor, ten se mi na něj mrkne.“

„Tvůj brácha je snad psychiatr?!“ namítl Váňa.

„No a co? Chodil šest let na vejšku, snad mu tam řekli něco o tom, jaký rozdíl je mezi šulinem a vagínou, ne?“

Váňa usoudil, že proti Kukymu a jeho neutuchající snaze stát se milionářem neuspěje, a zmlkl. O to horlivěji se pustil do vybalování snídaně, kterou mu pečlivě jako vždy nachystala manželka.

Kuky přestal dotírat a v kanceláři 141 zavládla dopolední pohoda. Detektivové jedli, kouřili, četli noviny, hověli si, žertovali...

Vtom se bez zaklepání rozletěly dveře.

„Dva chlapi na pětku!“ zahulákal Mayor, aniž vstoupil, pouze strčil dovnitř hlavu. „Na okrese se asi nuděj a vymejšlej si hovadiny! Mají tam nějaký nahatý dítě pod autobusem a prej je to pokus o vraždu. Běžte tam a vysvětlete jim laskavě, co že je pokus o vraždu, ať si nehrajou na chytrý. Nejpozději v poledne chci mít hlášení na stole! Doufám, že jste mezitím neotevřeli tu rakiji!“

„Co tě nemá,“ mávl Burger rukou, „čekali jsme přesně na tohleto. Nosíš nám jen pech. Nemoh ses vrát až za tejdén? Mohlo nám bejt líp.“

Mayorova hlava couvla a dveře se zabouchly.

Krauz si ukousl z krajíce, vylovil sirkovou krabičku a z ní tři zápalky. Jedné ulomil hlavičku.

„Šaňo neřek, která dvojka, takže taháme.“

Detektivové se po sobě navzájem tázavě podívali a přikývli. Krauz promíchal trojici zápalek a ukryl je v dlani, nechal vyčnívat jen jejich konce a nabídl Burgerovi. Eda vytáhl jednu zápalku a schoval ji pod stůl. Kuky si rovněž vytáhl a také ji schoval. Třetí zůstala Krauzovi.

„Raz, dva, tři teď!“ zavelel Krauz.